

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 288/06-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2006 doručená sťažnosť J. B., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo“) v konaní o žiadosti sťažovateľa zo 6. júla 2006 podaného v súlade s § 17 zákona č. 211/2000 Z. z o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“).

Z obsahu sťažnosti vyplynuli nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) Návrh na sprístupnenie informácií v súlade s čl. 17 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (...) zasiela sťažovateľ listom zo dňa 6. júla 2006 Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky podaný na poštovú dopravu dňa 6. 7. 2006, doporučené s doručenkou ako list prvej triedy, rozhodnutie sp. zn. 74796526 doručenie zásielky potvrdil dňa 7. júla 2006 oprávnený prijímateľ adresáta.

Podľa ustanovenia § 17 z. č. 211/2000 Z. z. sú povinné osoby návrh vybaviť bez zbytočného odkladu najneskôr v lehote 10 dní. (...)

Ak si povinná osoba zákonnú povinnosť doručiť rozhodnutie navrhovateľovi nesplní, navrhovateľ môže podať podnet, sťažnosť na ústavný súd na preverenie takéhoto postupu.

Nečinnosťou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v Bratislave boli porušené základné práva navrhovateľa (...)

Nakoľko Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v Bratislave v konaní o návrhu zo dňa 6. júla 2006 doručeného Ministerstvu spravodlivosti dňa 7. júla 2006 je nečinné nie je možné pripojiť právoplatné rozhodnutie.“

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sa sťažovateľ domáha vydania tohto nálezu:

„1. Postup Ministerstva spravodlivosti v Bratislave v konaní o návrhu zo dňa 6. júla 2006 doručeného Ministerstvu spravodlivosti 7. júla 2006 podľa ustanovenia § 17 z. č. 211/2000 Z. z. je porušením zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upraveného podľa čl. 38 ods. 2 v spojitosti s čl. 1, čl. 4 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ako ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), ktorým sa právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručuje.

2. Ústavný súd zakazuje Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky v Bratislave pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie

svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná (...) bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že nečinnosťou ústredného orgánu verejnej správy, *in concreto* postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní o žiadosti sťažovateľa zo 6. júla 2006 podaného v súlade s § 17 zákona o slobodnom prístupe k informáciám dochádza k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 38 ods. 2 listiny v spojení s čl. 1, čl. 4 ods. 2, čl. 17 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny.

1. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Podľa § 18 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu. Za deň doručenia rozhodnutia sa v tomto prípade považuje tretí deň od uplynutia lehoty na vybavenie žiadosti (§ 17).

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

Ústavný súd konštatuje, že zo sťažnosti vyplýva, že v prípade sťažovateľa, ktorý požiadal ministerstvo o sprístupnenie informácií, po márnom uplynutí lehoty sa predpokladá, že ministerstvo vydalo rozhodnutie, ktorým odmietlo poskytnúť informáciu. V danom prípade teda ani nemohlo dôjsť k prietáhom konaní, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. Okrem toho podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (v znení zákona č. 424/2002 Z. z.) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym

predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Ústavný súd konštatuje, že konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktoré bolo do nášho právneho poriadku zavedené od 1. januára 2003, je súčasťou správneho súdnictva, v ktorom konajú všeobecné súdy (v danom prípade je to najvyšší súd). Sťažovateľ teda mal v správnom súdnictve podľa citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku na ochranu svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 38 ods. 2 listiny účinné a dostupné právne prostriedky nápravy proti nečinnosti ústredného orgánu verejnej správy (ministerstva), čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o jeho námietke porušenia základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny, a preto v tejto časti bolo potrebné sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

3. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, teda pretože vo vzťahu k namietanému čl. 38 ods. 2 listiny nie je daná právomoc ústavného súdu, a teda nepripadá do úvahy posúdenie namietaného základného práva „*v spojitosti s čl. 1, čl. 4 ods. 2, čl. 17 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny*“, bolo potrebné sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2006